

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 maja 2015 r.

Pozwem złożonym w dniu 4 czerwca 2014 r. do Sądu Rejonowego w Ostrołęce IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce, skierowanym przeciwko (...)w W., powód R. M.wniósł o wypłatę ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w ilości 9 dni za 2010 rok. W uzasadnieniu powód podniósł, iż po rozwiązaniu przez niego umowy o pracę wypłacono mu tylko część ekwiwalentu za 13 dni za 2011 r. (pozew k. 2, k. 7 – 10).

W odpowiedzi na pozew (...)w W.wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia zgłoszonego przez powoda roszczenia oraz niezasadności, w związku z faktem wypłacenia powodowi ekwiwalentu w pełnej wysokości – tj. za 22 dni. Ponadto pozwany wskazał na miejsce wykonywania pracy przez powoda w Inspektoracie w W., podnosząc niezasadność wniesienia pozwu do Sądu Rejonowego w Ostrołęce (odpowiedź na pozew k. 15 – 16v).

Następnie w dniu 19 grudnia 2014 r. powód sprecyzował powództwo wskazując, iż jego roszczenie opiewa na kwotę 1.666,82 zł, na co składa się należna kwota 1.147,69 zł tytułem świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 21 maja 2011 r. do 5 czerwca 2011 r. – za 16 dni, z odsetkami ustawowymi w wysokości 519,13 zł za okres 1270 dni, tj. od 27 czerwca 2011 r. do 18 grudnia 2014 r. Powód wskazał, że pozwany w dniu 27 czerwca 2011 r. wypłacił mu tylko ekwiwalent za 22 dni urlopu wypoczynkowego w wysokości 1.948,78 zł netto (pismo procesowe k. 46).

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2014 r. sprawa wyłącznie w zakresie roszczenia o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy została przekazana do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, jako właściwemu miejscowo w niniejszej sprawie (postanowienie k. 47 – 48).

W wyniku ponownego przeanalizowania prawidłowości sposobu liczenia należnych powodowi kwot, pozwany w piśmie z dnia 14 kwietnia 2015 r. przyznał się do niewypłacenia powodowi całkowitej należnej kwoty zasiłku rehabilitacyjnego za okres od dnia 21 maja 2011 r. do 6 czerwca 2011 r. w wysokości 520,11 zł netto wraz z należnymi odsetkami, jednocześnie odmawiając uznania roszczenia powoda w pozostałej wysokości (pisma procesowe: k. 56 – 57, k. 64 – 66).

W odpowiedzi na powyższe stanowisko, powód przystał na zmniejszenie kwoty podstawowego roszczenia z 1.147,69 wraz z odsetkami ustawowymi do kwoty 1.136,32 wraz z odsetkami ustawowymi wyliczonymi na dzień 3 maja 2015 r. w wysokości 548,08 zł, liczonymi od dnia wypłaty tj. 27 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty, tytułem świadczenia rehabilitacyjnego (pismo procesowe k. 74 – 75).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód R. M.był zatrudniony w (...)w W.w okresie od dnia 4 czerwca 2008 r. do dnia 6 czerwca 2011 r. na stanowisku referenta prawnego, starszego inspektora, w wymiarze pełnego etatu (świadcstwo pracy k. 12).

W dniu 4 czerwca 2011 r. powód rozwiązał z pozwanym umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę powód podał stosowanie wobec niego mobbingu, który miał formę uporczywego, długotrwałego nękania, poniżania i ośmieszania (oświadczenie k. 76).

W związku z powyższym, pracodawca wnioskował o wypłacenie powodowi ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy – łącznie za 22 dni (9 dni za 2010 r oraz 13 dni za 2011 r.) (pismo, k. 17)

W czerwcu 2011 r. wysokość naliczonego ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wynosiła 2.101,44 zł brutto, w tym 855,99 zł za 9 dni urlopu z 2010r. oraz 1.241,24 zł za 13 dni urlopu za 2011 r. (wydruk z systemu Symfonia k. 18 – 19).

W dniu 27 czerwca 2011 r. na rachunek powoda wpłynęła kwota 1.948,78 zł, z której 1.556,50 zł netto stanowił ekwiwalent za urlop wypoczynkowy (brutto 2 10144 zł), a pozostała część w wysokości 392,28 zł netto to wypłacone powodowi świadczenie rehabilitacyjne. W treści dokumentu jako tytuł płatności widnieje „płace czerwiec 2011 r.” (potwierdzenie przelewu k. 20, wydruk z systemu Symfonia k. 40).

Miesięczne wynagrodzenie brutto powoda liczone jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy wynosiło 2.005,01 zł (zaświadczenie k. 22).

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie :

dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, którym Sąd dał wiarę, gdyż ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i nie budzi wątpliwości w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu roszczenie powoda R. M. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kluczowym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie, czy sformułowane przez powoda zarzuty niewypłacenia przez pozwanego pracodawcę zaległych należności w rzeczywistości miały miejsce.

W niniejszej sprawie powód dochodził wypłaty należnego mu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w latach 2010 – 2011, natomiast strona pozwana podniosła, że wszelkie rozliczenia z tego tytułu zostały już dokonane.

Wobec powyższego zastosowanie znajduje przepis art. 171 § 1 k.p., który umożliwia pracownikowi otrzymanie ekwiwalentu za niewykorzystany przysługujący mu urlop.

Ponadto mając na uwadze intencje ustawodawcy wyrażone w art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p., zasadnym na tym etapie rozważań jest wskazanie, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Z kolei na podstawie art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. O ile rzeczą sądu orzekającego w sprawie jest odnalezienie i poprawne zastosowanie przepisu prawnego do ustalonego stanu faktycznego sprawy, o tyle ciężar instruowania procesu, to jest przedstawiania w potrzebnym zakresie okoliczności faktycznych spoczywa na stronach. Należy wskazać, iż Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał w swoich orzeczeniach, iż na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa (por. orzeczenie SN z 20.04.1982, ICR 79/82).

Analizując materiał dowodowy w tym zakresie nie sposób było nie przychylić się do stanowiska pozwanego pracodawcy, który przedłożył stosowne dowody na wywiązanie się z powyższego zobowiązania, ponadto powód w piśmie z 19 grudnia 2014 r. precyzując żądanie pozwu do roszczenia o wypłatę świadczenia rehabilitacyjnego (ta sprawa nie jest przedmiotem niniejszego procesu, albowiem Sąd Rejonowy w Ostrołęce w tej części nie przekazał sprawy), sam przyznał się do faktu otrzymania ekwiwalentu za 22 dni, co skutkowało oddaleniem powództwa w tym zakresie.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR Rafał Młyński

ZARZĄDZENIE

1. (...),
2. (...).